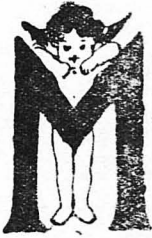

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΨΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Τα μέρα ο Ροβέρτος, που εξακολουθούσε να τον βασανίζει η όπτασια της 'Ισαβέλλας, συλλογίστηκε: «Θά μπορούσα ίσως να την οδηγήσω προς το Θεό, αν εξακολουθούσα να τη βλέπω... Παρ' όσα κι' αν λέει ο κόμης ντε Φόρζ, εγώ την θεωρώ ένα πλάσμα ελικρινές κι' ευγενικό... Θεέ μου!... Μέ πώς προσοχή άκουγε τα λόγια μου...»

Υπέφερε, υπέφερε τρομερά — κι' ο πόνος του γινόταν ακόμα μεγαλύτερος, γιατί δεν ήθελε να τον εμπιστευθεί ο κανένας, ούτε ο' αυτήν ακόμα τη μητέρα του, η οποία ήξερε όλα τα μυστικά του. Καί όμως ένοιωσε πώς μόνο αυτή η εξομολόγησις θα του ξανάδινε τη γαλήνη και θα διέλυε το γοητευτικό φάντασμα της 'Ισαβέλλας. Ωστόσο, το φωτεινό βλέμμα της μητέρας του, διάθεσε τα πάντα μέσα στην ψυχή του. Την ήξερε καλά αυτή την ολόκαθαρη και θερμή ψυχή, που την είχε ποδηγετήσει η ίδια στο δρόμο της αρετής. Μια γυναίκα είχε παρουσιαστή και τον είχε μεθύσει άργα, με κολακευτικά λόγια, με χαμόγελα και με τη γητεύτρα της χάρη. Η κ. Βιλάν είχε παρακολουήσει την εξέλιξη αυτού του έρωτος, μέρα με τη μέρα, μέσα στα μάτια του γιουού της—την τελευταία βδομάδα. Κι' αμέσως έσπευσε ν' ανακουώσει τους φόβους της στον αθέα Τρεμρόρ και στον κόμητα ντε Φόρζ. 'Ο τελευταίος της είπε τότε: «Τό είχα καταλάβει. Μά αναλαμψάω να του ανοιξώ τα μάτια. 'Αν δη τον κίνδυνο, θά τον απόφυγη...»

Και ό,τι είπε, τό έκανε. Η κ. Βιλάν έλπιζε τότε πώς ο Ροβέρτος θά της εμπιστευόταν τα πάντα, και θά της ζητούσε τη βοήθειά της εναντίον του ίδιου του έαυτού της... Μά ο Ροβέρτος σώπαινε... Δεν φανέρωνε στη μητέρα του τό μυστικό που είχε αντίληφθι εκείνη τό βράδυ που ο γιουός της—άφου συνάντησε την 'Ισαβέλλα για πρώτη φορά στα έρειπια της άρχαίας μονής—εαναγούριζε θαμπωμένος ακόμη από τη λάμψη των ματιών της.

Η κ. Βιλάν ξανάκλεισε μέσα στό πιό βαθειά της καρδιάς της τόν πόνο που της είχε προκαλέσει αυτή η έλλειψις εμπιστοσύνης, άπ' τόν πολυαγαπημένο της γιουό, ό οποίος της είχε πη μία μέρα, πρό όλίγου καιρού ακόμα:—«Είστε η δεύτερη συνειδηση μου...»

Μόλις η έλαγρα έκφρασις μεγαλοχάλιας που είχαν πάρει τά μάτια, θά μπορούσε ν' αποκαλύψη τη θλίψη της ο' ένα καλό παρατηρητή. 'Ο μεγαλύτερος γιουός της, ο Φίλιππος, τό άντελήφθη, μά δεν είπε τίποτε. Κι' αυτός επίσης είχε καταλάβει τί συνέβαινε μέσα στην καρδιά του άδελφού του. Μά θεωρούσε τό αίσθημά του περαστικό, που θά τό διέλυε η βαθειά πίστις του Ροβέρτου προς τό Θεό!

'Ετσι η κ. Βιλάν δεν είχε και πολλή διάθεσι ν' άσχοληθι με τίς προετοιμασίες της εορτής, που έδινε κάθε χρόνο την επέτειο των γάμων της. Η έσπερις αυτή ήταν μία παράδοσις, στην όποία επέμενε πολύ ο κ. Βιλάν. Ωστόσο, μολοντι η γυναίκα του δεν άγαπούσε την κοσμική ζωή, δεν της στοιχίξε πολύ νά ικανοποιή την έπιθυμία του. Μά για πρώτη φορά τώρα, η ύποχρέωσις της αυτή της φάνηκε πολύ βαρειά. Ωστόσο, άρχισε νά κάνει τίς έτοιμασίες της με τό συνθησιμένο γαλήνιό της θάρρος, συλλογιζόμενη με τρόπο ότι έπρεπε νά προσκαλέση και τούς ένοίκους του «Σπιτιού με τίς Πασχαλιές» κι' ότι η 'Ισαβέλλα θά πήγαινε χωρίς άλλο.

Δυό μέρες πριν από την έσπεριδα, ο Ροβέρτος, ό όποιος είχε βρει επί τέλους μία πρόφασι για νά μιν παρευρεθι ο' αυτή, πήγε και κάθησε στό τραπέζι, με τό σκοπό νά ειδοποιήση σχετικώς τούς γονείς του. Δίπλα του, η κ. Βιλάν ξεδιπλώνε την πετσέτα της, με τίς άργες κινήσεις ένός άφηρημένου ανθρώπου.

«Έξαφνα, ο άδύζυγός της τη ρώτησε:

—Γιουό είναι η 'Αλική;

—Μόλις επέστρεψε κι' άλλαξε φόρεμα, φίλε μου. Είχε πάει στους ντε Φόρζ και της είχα άναθέσει, στην έπιστροφή της, νά περάση από τό «Σπιτι με τίς Πασχαλιές», για νά ρωτήση τη κόνει η δις 'Αριάννα. Την έκράτησαν εκεί μιή ώρα κι' έτσι άργησε...»

—Είνε ακόμα άρρωστη αυτή η μικρή τρελλή; ρώτησε πάλι ο κ. Βιλάν.

—Ναι, πολύ άρρωστη μάλιστα, του άπάντησε η γυναικα του. Κουράστηκε υπερβολικά στην έσπεριδα των ντε Φόρζ. Σήμερα τό πρωί, έλαθα ένα σημάωμα άπ' τη μεγαλύτερη της άδελφή, η όποία με ειδοποίησε πώς ούτε αυτή, ούτε η μητέρα της δεν θά μπορούσαν νάρθουν στην έσπεριδα μας. Γι' αυτό, επειδή δεν μπόρεσα νά πάω μόνη μου στό «Σπιτι με τίς Πασχαλιές», έστειλα την 'Αλική.

—'Α! 'Α! Έκανε ο κ. Βιλάν. «Ωστε δεν θάχουνε την όραία 'Ισαβέλλα... Δεν είμαι όμως λυπημένος γι' αυτό... Αυτοί οι άνθρωποι δεν μοιάζουν με τούς άλλους γνωστούς μας. 'Οσο για τόν πατέρα της Κερβέλα, δεν μ' άρέσει καθόλου...»

Η κ. Βιλάν έρριξε ένα σευγαλέο βλέμμα προς τό γιουό της. 'Ο Ροβέρτος έτραγε άργα και φαινόταν άδιάφορος σέ ό,τι έλεγαν γύρω του. Μά σκεφτόταν: «Είνε περιττόν νά λειψω άπό την έσπεριδα, άφου εκείνη δεν θά έλθη...»

Την μεθεπομένη, τό βράδυ της έσπεριδος, ο Ροβέρτος καθόταν πλάι στον πατέρα του και στον άδελφό του Φίλιππο, και δεγόταν μαζί του τούς προσκεκλημένους με τη συνθησιμένη του ευγενική γαλήνη, που μεγάλωνε ακόμα περισσότερο τη γοητεία του.

—'Αγαπητέ μου Ροβέρτε, δόξησέ με σ' ένα μέρος, που νά μη χορεύουν, τόν παρακάλεσε σέ μιή στιγμή η γρηά κ. Μερλιέ.

—Θέλετε μέσ' στό μικρό σαλόνι, κυρία μου;... Θά είστε πολύ καλά εκεί...»

Με τη γρηά κυρία στό μπράτσο του, έφτασε σέ λίγο στό μικρό σαλόνι. Η κ. Μερλιέ τόν κράτησε πολλή ώρα κοντά της. Τόν είχε δει νά γεννιέται και τόν άγαπούσε πολύ. 'Επίσης κι' ο Ροβέρτος την εκτιμούσε για την καλωσύνη της, για τό πρωτότυπο και διασκεδαστικό πνεύμα της και για την άφοσιωσί της σέ όλες τίς δυστυχίες. Κάθισε λοιπόν ευχαριστός κοντά της. 'Όταν με λύθη του, εγκατέλειψε τό μικρό σαλόνι, ο χορός είχε άρχισι στις άλλες αίθουσες, ακόμα και ο' αυτή τη σάλλα του μπιλιάρδου.

Μερικοί προσκεκλημένοι έφταναν ώστόσο ακόμα. Η κ. Βιλάν, όρθια, έσφιγγε τά χέρια των νεοφερμένων. Τά χείλη της είχαν μία άνάλαφρη νευρική τρεμούλα, η όποία μεγάλωσε όταν εβρε τό Ροβέρτο νά στέκεται, νάλλάξη χρώμα, καθώς είδε την 'Ισαβέλλα και τόν πατέρα της, που μόλις είχαν φτάσει.

«Έπειτα προχώρησε, ύποκλιθηκε μπροστά στη νέα κι' έσφιξε τό χέρι, που εκείνη του έδωσε.

—Δεν σάς περιμένανε... είπε. Δεν έλπιζαμε νά σάς δούμε άδύμε...»

—Η 'Αριάννα είναι λίγο καλύτερα από τό πρωί. Έπέμεινε τόσο πολύ νάρρωθε, ώστε από φόβο μήπως την ξαναπάσιει πυρετός, άν δεν ικανοποιήσαμε την ίλιτροπία της, άποφασίσαμε, ο πατέρας μου κι' εγώ νά κάνουμε μιή σύντομη έμφάσι στην εορτή σας...»

Η 'Ισαβέλλα στάθηκε μιή στιγμή κι' έπειτα πρόσθεσε:

—Σάς περιμένα όλη την βδομάδα...

Τό επιτιμητικό βλέμμα της ήταν γλυκό σαν άγγιγμα λουλουδιού. 'Ο Ροβέρτος ταραχτηκε καθώς της άπάντησε με τη δικαιολογία που είχε προετοιμάσει:

—Είχα επείγουσες έργασίες, που δεν τίς έπρόβλεπα... Μου ήταν άδύνατον... Λυπήθηκα πολύ...»

Του χαμογέλασε και τόν κούτα-

Ό χορός είχε άρχισει...

ξε, σάν να τούλεγε: «Θά ξαναμιλήσουμε γι' αυτό...»

«Εκείνη τη στιγμή έφτασε η Άλίκη, η οποία πήρε μαζί της την 'Ισαβέλλα κι' άπομακρύνθηκε.

Ο Ροβέρτος έτρεξε τότε να καταφύγει στο γραφείο του πατέρα του, που είχε μεταβληθή σε καπνιστήριο. Μερικοί παίκτες ήσαν καθισμένοι γύρω από τα τραπέζια του μπριτζ. Ο δόκτωρ Πέρτ, ό οποίος σηκωνόταν τη στιγμή εκείνη, τον ρώτησε:

—Θέλεις τη θέση μου, Ροβέρτε;

Ο Ροβέρτος δέχτηκε, γιατί συλλογίστηκε πώς με τούς συνδυασμούς του παιχνιδιού, θ' άπασχολούσε τη σκέψη του. Μά ήταν καλός παίκτης έκείνο τώ βράδυ, κι' ό πατέρας του, τόν όποιο είχε συμπαίκτη, τού είπε στο τέλος μ' άνυπομονησία:

—Άγαπήτέ μου, άπόψε, φαίνεται, πώς μία ποιητική όμιληγή σου σκαπεί τα μάτια. Μά έτσι δεν μπορείς να παίξεις καλά. Έκανε πρό όλίγου ένα κολοσσιαίο λάθος...

Ο Ροβέρτος ζήτησε συγνώμη και σε λίγη ώρα έγκατέλειψε τώ παιχνιδιό. Καθώς έμπαινε στη σάλλα τού μπλιάρδου, είδε την 'Ισαβέλλα καθισμένη λίγο παράμερα, να κουβεντιάζη άκροφα με δύο νέες κυρίες. Δεν χόρευε καθόλου έκείνο τώ βράδυ. Σε όλες τις προσκλησεις, άπαντούσε: «Όχι, ευχαριστώ... Δεν χόρευω σήμερα... Είμαι κάπως άνήσυχη για τήν άδελφή μου... ΈΕ Άλλου, θά φύγουμε σε λίγο...»

Η όμη της ήταν σοβαρή και συλλογισμένη. Είχε ντυθεί πίο άπλα άπ' ό,τι συνήθιζε μ' ένα φόρεμα λευκό, και δεν φορούσε κανένα κόσμημα. Έτσι φαινόταν πίο νέα άκόμα κι' ή γοητεία της έπαιρνε ένα τόν πίο λεπτό.

Με μία κίνηση, προσκόλεσε τώ Ροβέρτο κοντά της:

—Έισθε άποσχολημένος; τόν ρώτησε.

—Μά... όχι, δεσποινίς...

—Τότε, συνοδεύσατέ με στον κήπου... Πίνιγομαι εδώ...

Ο Ροβέρτος άνατρίχιασε άδιδόρατα.

—Μά... κάνει λίγη δροσιά έξω άπόψε... Θά κρυώσετε...

—Ό! δεν φοβόμαι τίποτε...

«Έχετε τήν καλωσύνη να μου φέρετε τήν έσάρπα μου άπ' τόν αντίθάλαμο;... Είναι μία έσάρπα από βουάλ ρός, με άσημενία λουλούδια...

Ο Ροβέρτος άπομακρύνθηκε, συλλογίζόμενος μ' άγωνία: «Πώς ν' άρνηθώ; Άδύνατον!...» Μά ήξερε, πός μεγάλη ταραχή της καρδιάς του, ότι βάζιζε πός τόν κίνδυνο.

Ξαναγυρίζοντας, με τήν έσάρπα στα χέρια του, συναντήθηκε με τόν κόμητα ντέ Φόρς. Έκείνος τόν σταμάτησε:

—Πού πάς, Ροβέρτε; τού είπε.

—Πηγαίνω αυτό εδώ στην δεσποινίδα Κερθάλ, η όποία θέλει να βγη έξω στον κήπου.

Ο κόμης άκούμπησε τώ χέρι του στο μπράτσο τού Ροβέρτου και είπε:

—Προσέχτε, φιλε μου...

Ο Ροβέρτος κοκκίνισε. Ο πληγωμένος έγωισμός τού άγανέκτησε και είπε ξερά:

—Δεν είμαι παιδί... Ξέρω τί πρέπει να κάνω...

Παραμέρισε τόν κόμητα και μπήκε μέσα στη σάλλα τού μπλιάρδου. Βλέποντάς τον, η 'Ισαβέλλα σηκώθηκε. Πήρε τήν έσάρπα της και τήν τούλιξε άργά γύρω στους ώμους της, τόν όποια η λευκότης πήρε μία τριανταφυλλένια άνταύγεια.

—Πάμε, είπε, παίρνοντας άπ' τώ μπράτσο τού Ροβέρτο.

«Έπειτ' από μία στιγμή έβγαλαν στον κήπου, που τόν φώτιζαν πολυχρόμα φαναράκια. Μερικά ζευγάρια, που ήθελαν ν' άποφύγουν τήν δροσιά τών σαλονιών, είχαν προηγηθεί. Η 'Ισαβέλλα είπε:

—Πάμε πίο πέρα! Θά είμαστε καλύτερα...

Προχώρησαν πός ένα μικρό ζέφωτο τού κήπου, όπου η Άλίκη είχε κρεμάσει λίγα μόνο κόκκινα φαναράκια. Αυτό τώ φώς, μαζί με τις άχτινες τού φεγγαριού, που έξουδετέρωναν κάπως τήν ζωηρότητα τους, ήταν ύπεροχο.

—Τί καλά που είμαστε εδώ! είπε με σιγαλή φωνή η 'Ισαβέλλα.

Κά κάθισε σ' ένα πάγκο, στο βάθος, όπου τώ φώς έφτανε σάν μία άνταύγεια.

—Μοιάζετε σάν εμφάνισια αίθερια μέσα σ' αυτό τώ φώς τώ

όνειρου. Είστε όλόλευκη... Τά μαλλιά σας έχουν τώ χρώμα τών άχτινων τού φεγγαριού...

—Ό, ποιητή! είπε η 'Ισαβέλλα.

Και γέλασε άνάσκαφα, τόσο γλυκά, όσο και τήν πρώτη φορά, που τήν είχε άκούσει στο ίδιο μέρος. Έπί άρκετή ώρα, έμεινε σιωπηλή, με τά βλέμματά της προσηλωμένα στο Ροβέρτο, χαμογελώντας και άφήνοντάς τον να τήν κυττάη.

—Καθήστε εδώ, τού είπε. Θέλω να σας μιλήσω...

Ο Ροβέρτος ύπάκουσε. Μά μεθυστική χαρά κι' ένας άπροσδιόριστος τρόμος μπερδεύοντουσαν μέσα του κι' έσφιγγαν τήν καρδιά του, έτσι που δεν θά μπορούσε κι' ό ίδιος να πη άν ένοιωθε πόνο η ήδονή...

—Τώρα, κυττάχτε με, κύριε Ροβέρτε... εδώ, στα μάτια... και πείτε μου, γιατί δεν ήρθατε τήν περασμένη βδομάδα...

Προσπάθησε να γυρίση άλλο τώ βλέμμα του, καθώς της άπαντούσε...

—Μά σας τώ είπα... Η άσχολίες μου...

Η 'Ισαβέλλα τόν διέκοψε, βάζοντας τώ χέρι της άπάνω στο δικό του και είπε:

—Όχι, μην τώ ξαναπτήτε αυτό!... Η ειλκιρνεία είν' ένα από τά χαρίσματα σας... Μη τήν άπαρνεύσετε... Η άσχολίες σας δεν ήσαν καθόλου περισσότερες από τις προηγουμένες έβδομάδες...

Μά νομίσατε πός ανακαλύψατε στην έσπεριδα τών ντέ Φόρς, μία 'Ισαβέλλα διαφορετική, άπ' αυτήν που σας γνώρισω, όπως είναι όλες η πολύ κοσμικές νέες, που άνατράφηκαν όπως έγω, χωρίς κανένα άλλο ήθικό οδηγό, εκτός από μερικές καλές άρχες, που φτάνουν βεβαία για ν' άποφύγη κανείς μερικά σοβαρά στραβοπατήματα, μά που δεν δίνουν σ' όλόκληρη τή ζωή αυτή τήν ώραία αξιοπρέπεια, για τήν όποια μου μιλούσατε μία μέρα.

—Δεσποινίς!

—Άρψήτε με να μιλήσω. Θέλω να μην ύφισταται καμιά παρεξήγησις μεταξύ μας και γι' αυτό θά είμαι ειλκιρνεής. Κοκέτα ήμου πριν σας γνωρίσω, όπως είναι όλες η πολύ κοσμικές νέες, που άνατράφηκαν όπως έγω, χωρίς κανένα άλλο ήθικό οδηγό, εκτός από μερικές καλές άρχες, που φτάνουν βεβαία για ν' άποφύγη κανείς μερικά σοβαρά στραβοπατήματα, μά που δεν δίνουν σ' όλόκληρη τή ζωή αυτή τήν ώραία αξιοπρέπεια, για τήν όποια μου μιλούσατε μία μέρα.

σχετικώς με τη μιτέρα σας. Σας είδα, κουβεντιάζουσα μαζί σας κι' η άκαθόριστη έπιθυμία ενός πράγματος πίο τελείου, πίο καλού, που είχα μέσα μου, έγνησε έξασφα... Η ψυχική μου ζωή παρουσιάζει

—Σας περίμενα όλη τη βδομάδα, είπε η 'Ισαβέλλα.

στηκε τότε μπρός στα μάτια μου με τις μικρότητές της, τήν ματαιότητά της, τήν έπιπολασιότητα της... Μου άποκαλύψατε τήν άθλιότητά μου, μου μισανόιστα τήν πόρτα τού Παραδείσου... Όδηγημένη από σας, ήμου έτοιμη να μπώ μέσα. Μά τις προάλλες, στην έσπεριδα τών ντέ Φόρς, δεν ξέρω πίο καταχθόνιο πνεύμα μ' ένέπνευσε να ξαναγυρίσω στις παληές μου συνήθειες, που τις θεωρούσα νικημένες, χωρίς στην έπίβρασί σας... Στάθηκα λίγο κοκέτα... Και σεις με περιφρονήσατε... Είπατε χωρίς άλλο μέσα σας: «Αυτή η γυναίκα δεν είναι όπως τήν νόμιζα...»

Τώ χέρι τού Ροβέρτου έπιασε τώ χέρι της 'Ισαβέλλας και τώ έσοριζε:

—Ό! ναί! ναί! ερώναξε. Είστε έτσι όπως σας νόμιζα, αφού μου τώ λέτε αυτό τόσο άπλα, με τέτοια ειλκιρνεία... Έγω να σας περιφρονήσω;... Ό! Όχι!... Μά ύπεφερα, ύπεφερα πολύ... Με κάνατε να γκρομιστώ άπ' τόνειρό μου, άπ' τώ ώραίο μου δνειρο...

—Ποιά; τόν ρώτησε η 'Ισαβέλλα.

Και με μία κίνηση, σχεδόν άνεπαίσθητη, τόν πλησίασε περισσότερο.

—Άπό τώ δνειρο να σας οδηγήσω στην πίστι μου, της άπάντησε.

«Ένοιωσε τώ χέρι της 'Ισαβέλλας να σκιρτάη μέσα στο δικό του, καθώς έκείνη τού άπαντούσε:

(Άκολουθεί)

